

Arrest

nr. 124 885 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die *loco* advocaat R. JESPERES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDEUR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: S. A., Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 04/06/2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Meneer legde meerdere interimdagcontracten voor tijdens de maanden juni-augustus 2012. Hoewel het laatste bewijs aangaande zijn tewerkstelling dateerde van 16/08/2012 werd gelet op de reeds gepresteerde dagen interimtewerkstelling voorlopig geoordeeld dat hij voldoende had aangetoond over een reële kans te beschikken om te worden aangesteld. Aan meneer werd dan ook het voordeel van de twijfel gegeven. Hij verkreeg de E-kaart op 22/10/2012.

Betrokkene werd op 29/11/2012 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 03/12/2012 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens als staving van zijn huidige activiteiten een OCMW attest dd.20/12/2012, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB sinds 18/08/2012, een algemeen verslag van de begeleiding door de dienst voor arbeidstrajectbegeleiding dd. 19/12/2012, een verklaring van arbeidsongeschiktheid in de periode 05/12/2012 -27/01/2013, een attest van volledige werkloosheid, een verklaring lidmaatschap ziekenfonds en een inschrijvingsformulier voor het volgen van Nederlandse lessen en een deelcertificaat van een module Nederlands.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen toepassing kan genieten van artikel 42bis§2, 1° gezien de voorgelegde verklaring van arbeidsongeschiktheid betrekking heeft op de periode 05/12/2012-27/01/2013. Betrokkene was toen al niet meer actief als werknemer.

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 16/08/2012. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan het immers niet aannemelijk maken dat hij nog een reële kans zou maken om te worden aangesteld.

Betrokkene heeft weliswaar aangetoond dat hij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB en dat hij intensief wordt begeleid door een dienst voor arbeidstrajectbegeleiding, maar nergens uit zijn dossier blijkt dat hij reële kans maakt op tewerkstelling. De duur van de inactiviteit van betrokkene, intussen meer dan 8 maanden doen niet meteen het beste vermoeden voor wat betreft zijn reële kansen om te worden aangesteld. Dit wordt verder onderstreept door de vaststellingen van de dienst voor arbeidstrajectbegeleiding die stelt dat er diverse problematieken spelen die die zijn mogelijkheden tot tewerkstelling bemoeilijken (zie voorgelegde begeleidingsverslag dd. 19/12/2012). Zo is er de reeds aangehaalde aanslepende periode van inactiviteit, zijn leeftijd, het feit dat hij geen diploma en rijbewijs heeft, het Nederlands niet goed onder de knie heeft en bepaalde vaardigheden ontbreekt om zelfstandig te solliciteren. Ondanks de inspanningen om Nederlands te leren en de stappen die werden voorzien in de trajectbegeleiding, heeft dit kennelijk tot op heden nog geen vruchten afgeworpen. In het begeleidingsverslag dd. 19/12/2012 wordt hieromtrent het volgende vermeld: "niettegenstaande deze inspanningen is het ons heel duidelijk dat een tewerkstelling niet zo snel zal kunnen plaats vinden als hij zou willen" Het feit dat hij even uit roulatie was wegens een heelkundige ingreep, verandert niets aan deze vaststelling.

Betrokkene blijkt (mede door bemiddeling van de arbeidstrajectbegeleidster) enkele keren te kunnen hebben gesolliciteerd, maar nergens in het dossier zit enige informatie over een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever van een werkgever om in de nabije toekomst in dienst te treden.

Rekening houdende met de beperkte vaardigheden en gebrek aan kwalificaties en talenkennis afgestemd op de Belgische arbeidsmarkt lijkt hier ook niet onmiddellijk snel verandering in te komen gezien hij op dit ogenblik nog steeds zonder werk is. De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Gezien betrokkene niet meer aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980 voldoet, wordt er overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd.29/11/2012 (betekend op 03/12/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerste middel wordt de schending van het *non bis in idem* beginsel, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40 § 4, 42bis, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) aangevoerd.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij op 6 maart 2013 een bijlage 21 afleverde, dat tegen deze beslissing beroep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat op 22 april 2013 de verwerende partij een totaal gelijkaardige beslissing bijlage 21 neemt, zonder de vorige beslissing te hebben ingetrokken of zonder de procedure met betrekking tot de eerste procedure te hebben afgewacht. De nieuwe beslissing is niet ontvankelijk daar verwerende partij betreffende één en dezelfde situatie geen twee verschillende beslissingen kan nemen zolang de eerste beslissing niet is ingetrokken of niet vernietigd is door een rechterlijke beslissing. *In casu* geldt het *non bis in idem* beginsel, zo stelt verzoeker. Hij gaat verder als volgt:

“In de nota stelt verwerende partij dat er kennisgeving zou geschied zijn van de intrekking van de beslissing van 6.3.2013.

De raadsman van verzoeker heeft alleszins hiervan geen enkel bericht ontvangen, terwijl het wel gebruikelijk is dat hij hiervan, gezien de lopende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwittigd wordt.

Het is de vraag of ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de intrekking werd geïnformeerd, wat ook gebruikelijk is.

Verzoeker zelf stelt dat hij nooit een dergelijke brief van intrekking overhandigd heeft gekregen. Hij is er zich niet van bewust dat hij een dergelijke brief zou ondertekend hebben.

Hij stelt dat hij alle ontvangen documenten aan zijn raadsman overhandigd heeft, en een dergelijke brief van intrekking was hier niet bij.”

3.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de burgemeester van de gemeente Wuustwezel, waar de verzoekende partij verblijft, per brief van 22 april 2013 op de hoogte heeft gebracht van de intrekking van de beslissing van 6 maart 2013, en dat de verzoekende partij deze brief ter kennisname ondertekend heeft op 25 april 2013. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd per brief van 23 april 2013 in kennis gesteld van de intrekking. Het betoog van de verzoekende partij mist derhalve feitelijke grondslag.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Het tweede middel is onder meer afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er geen wettelijke basis wordt aangegeven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn. Verzoeker staft zijn betoog met rechtspraak en concludeert dat de bestreden beslissing in zijn geheel moet worden vernietigd.

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij wat volgt:

“Verzoeker houdt ter ondersteuning voor dat geen wettelijke basis wordt aangegeven waarop het bevel steunt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis bevat voor de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, nu in de aan verzoeker betekende bijlage 21 uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt (...)"

De voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht om reden dat er beweerdelijk geen wettelijke basis zou zijn vermeld, kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Verzoeker houdt verder voor dat artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid inhoudt, en meent hieruit te kunnen besluiten dat er een motivering moet worden gegeven waarom 'zo nodig' een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, quod non.

Immers moet worden vastgesteld dat ofschoon artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit geen gebonden bevoegdheid impliceert, verzoeker met de verwijzing naar rechtspraak inzake het oude artikel 7 van de Vreemdelingenwet, niet aangeeft om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris verplicht zou zijn om de redenen aan te geven waarom hij meent dat de intrekking van het verblijf vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker geeft niet aan welk artikel of beginsel van behoorlijk bestuur dat hij als geschonden aanhaalt, aan de gemachtigde van de staatssecretaris dergelijke verplichting zou opleggen.

De verwerende partij laat verder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeker werd beëindigd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beëindigingsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere

vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd. gezien dit bevel noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger* il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten. dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf niet nader te hebben gemotiveerd. " (Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot beëindiging van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

Ondergeschikt laat verwerende partij nog gelden dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar een arrest nr. 220.340 dd. 19.07.2012 van de Raad van State, waarin zou zijn geoordeeld dat in een bijlage 20 nader dient te worden gemotiveerd, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, en dit om reden dat dit arrest betrekking heeft op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011. In het arrest zelf wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de

Staatssecretaris niet vermog om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder nadere motivering omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. De Raad van State oordeelt in die zin:

"Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten : .

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)-

Met het gebruik van het woord "kan " in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. [...] Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. [...] Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit [kan] als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. "

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen onderlijning)

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt beëindigd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat, indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod certe non), dit niet verantwoordt dat de beslissing houdende beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoeker werd betekend, eveneens zou worden vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 21, worden betekend aan verzoeker, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 54 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 21 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken. " (eigen onderlijning en vetschrift)

De bijlage 21 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt derhalve geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook in geen geval van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

3.2.3.1. Allereerst merkt de Raad op dat de vaststelling dat er grond is tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tevens op een andere grond tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd of toegelaten.

Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling als burger van de Unie geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk meer kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen.

De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden stelt enkel vast dat verzoeker niet meer als werknemer kan worden beschouwd, niet voldoet aan de voorwaarden als werkzoekende en evenmin als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat de verwerende partij het recht op verblijf van verzoeker beëindigde niet toe automatisch te besluiten dat hij niet legaal in het Rijk verblijft.

In de mate dat de verwerende partij in haar nota het standpunt inneemt dat de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit volstaat als wettelijke basis voor de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de motivering die betrekking heeft op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden eveneens geldt als motivering voor de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en dat zij omtrent de afgifte van het bevel niet bijkomend dient te motiveren, kan zij daarin gelet op hetgeen voorafgaat niet worden bijgetreden. In elk geval weerlegt verwerende partij op generlei wijze de vaststelling dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen. Dat door dit standpunt in te nemen van de verwerende partij zou worden verwacht dat zij de motieven van de motieven zou vermelden gaat dan ook geenszins op.

3.2.3.3. De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond. De verwerende partij kan daarentegen worden bijgetreden waar zij stelt dat deze vaststelling op zich niet kan leiden tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, om de in sub 3.2.3.1. uiteengezette redenen. De Raad stelt dus in voorliggende zaak vast dat het feit dat de verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3.3.1. Het derde middel, dat gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, is afgeleid uit de schending van de artikelen 40 § 4, 1°, 40bis § 4, tweede lid en 42bis §1, § 2, 3° van Vreemdelingenwet, van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat aan het recht op verblijf een einde kan gesteld worden indien verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden. De wet voorziet geen verplichting maar een mogelijkheid; de wet voorziet dat het verblijf behouden wordt als aan één van de twee opgesomde voorwaarden wordt voldaan. Artikel 40 §4,1° (waarop de beslissing steunt) bepaalt dat een burger van de Unie in het Rijk mag verblijven zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Artikel 40bis § 4, tweede lid bepaalt dat verblijf mogelijk is als voldoende bestaansmiddelen worden bewezen.

Vooreerst wordt er op gewezen dat verwerende partij pas op 22 oktober 2012 een E-kaart aan verzoeker heeft gegeven en hij pas vanaf die datum op een normale manier naar werk zou kunnen zoeken. Bij het verlenen van die E-kaart was het in hoofde van verwerende partij duidelijk geweten (het staat ook zo in de beslissing) dat verzoeker de aanvraag deed op basis van interimtewerkstelling. Wanneer dit aanvaard wordt gaat het niet op om amper een maand later, op 29 november 2012 aan verzoeker reeds vragen te stellen naar zijn economische activiteit of zijn bestaansmiddelen. Dit is een onmiskenbare schending van het vertrouwensbeginsel dat ervan mag uitgaan dat niet binnen de maand een genomen beslissing terug in vraag kan worden gesteld, zo stelt verzoeker het.

Ten tweede dient gesteld te worden, aldus verzoeker dat de bestreden beslissing is genomen op 6 maart 2013, dit is nog geen vier maanden en half nadat de E-kaart is afgeleverd, zodat de termijn van zes maanden die voorzien is in artikel 42bis, §2, alinea 3 van de vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd. Het vertrekpunt voor die termijn kan niet vallen buiten de termijn die als vertrekpunt heeft de aflevering van de E-kaart, meent verzoeker.

Vervolgens wordt betoogd dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker geen reële kans meer zou maken op een aanstelling, met de argumentatie in de eerste beslissing dat *'toch mag verwacht worden dat betrokkene ondertussen reeds aan de slag zou geweest zijn'*, terwijl dit in de thans bestreden beslissing vervangen wordt door het surrealistisch zinnetje: *'betrokkene kan immers niet aannemelijk maken dat hij nog een reële kans zou maken om te worden aangesteld'*. Niemand kan een antwoord geven op deze toekomstvraag voor zover al zou begrepen worden wat met de zin bedoeld wordt, zo stelt verzoeker. Bovendien wijzen alle door hem voorgebrachte documenten er op dat hij wel een reële kans op tewerkstelling maakt, maar dat hiervoor nog enige tijd nodig is. De beslissing negeert de inhoud van deze documenten. Zo luidt de conclusie van de trajectbegeleiding:

"Aangezien de dienst arbeidstrajectbegeleiding inmiddels kon vaststellen dat er meerdere moeilijkheden zijn in dit dossier, wordt er intensiever gewerkt met Alfonso.

Hij krijgt zowel gesprekken op het OCMW als begeleiding in de dienst 'jobclubwerking', waar hij toch 4u aan 1 stuk kan solliciteren.

We proberen hem via diverse kanalen aan extra begeleiding te helpen opdat hij zo snel mogelijk werk zou kunnen vinden.

Aangezien de vele problemen en zijn huidige werkonbekwaamheid zal dit niet kunnen voor 28.1.2013, de sollicitaties gaan onverminderd verder."

Deze conclusie bevestigt, in tegenstelling tot de bestreden beslissing, dat er wel een reële kans is op tewerkstelling. Er is intense begeleiding nodig, maar deze gebeurt ook. In feite impliceert de beslissing een vorm van discriminatie inzake tewerkstelling van werknemers die het moeilijker hebben om een tewerkstelling te vinden om diverse redenen, maar die al het mogelijke doen om aan werk te geraken en hiertoe ook begeleid worden. Verzoeker legt nog bijkomende stukken neer die de verdere begeleiding bevestigen.

Verzoeker gaat verder, stellende:

"In de tweede hier bestreden beslissing wordt het totaal onjuiste argument gehanteerd dat er naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van DVZ van 29.11.2012 een relevante documenten werden voorgelegd. Dit is gewoonweg feitelijk onjuist. In de eerste beslissing luidde het nog 'bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien': ook dit was onjuist, maar de argumentatie in de tweede beslissing is zo mogelijk nog onjuister dan in de eerste.

-De bestreden beslissing steunt zich op artikel 42bis § 2, 3° van de vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker zich niet meer kan beroepen op de termijn van zes maanden werkloosheid omdat hij deze zou overschreden hebben.

Dit is feitelijk onjuist.

Zelfs als als vertrekpunt voor het ingaan van de werkloosheid 1 6.8.2012 kan genomen worden (quod non, daar deze datum valt voordat de E-kaart verleend werd; zie kritiek hoger), dan nog is de termijn van zes maanden op datum van de beslissing (6.3.201 3) niet bereikt.

De termijn van zes maanden zou bereikt worden op 16.2.2013. Maar verzoeker heeft een officiële ziekteperiode van 5.12.2012 tot en met 27.1.2013. Deze termijn schorst de werkloosheidsperiode, zodat per 6.3.201 3 de zes maanden werkloosheid niet bereikt waren.

Ook om die reden faalt de bestreden beslissing.

-De bestreden beslissing steunt zich ook op artikel 42bis §1 van de vreemdelingenwet en stelt dat er een einde aan het verblijf dient gemaakt te worden 'bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien.'

De beslissing voegt door deze formulering voorwaarden toe aan de wet die er niet in staan.

zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend.

Noch in artikel 42bis§1 noch in een ander toepasselijk artikel van de wet wordt een ander begrip gehanteerd dan 'voldoende bestaansmiddelen', en wordt het onderscheid actieve met niet-actieve gemaakt.

Bovendien is de beoordeling van de bestaansmiddelen niet correct. Verzoeker heeft ruim voldoende bestaansmiddelen om als alleenstaande rond te komen. Hij beschikt over een normale werkloosheidsuitkering die bvb in december 2012 een bedrag was van 1.025,96 euro.

De redenering van verwerende partij volgen zou er op neerkomen dat elke alleenstaande werkloze met een normale werkloosheidsuitkering onvoldoende bestaansmiddelen heeft. Er kan genoteerd worden dat het standpunt van de Belgische staat in een andere context tegengesteld is aan wat de bestreden beslissing hier vooropstelt."

3.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat op enigerlei wijze uiteen te zetten op welke manier deze bepaling door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat de Raad dient vast te stellen dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3.3. Verzoeker geeft zich in het kader van het onderhavige beroep bij tijd en wijle over aan kritiek op een eerdere door de verwerende genomen beslissing in het kader van de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Deze kritiek is echter niet dienstig nu deze beslissing werd ingetrokken op 22 april 2013 en hij zich in het kader van huidig beroep enkel dienstig kan richten tegen de motieven van de thans bestreden beslissing. In de mate dat verzoeker zich dus gegriefd voelt omwille van het gebruik van bewoordingen die niet in de thans bestreden beslissing te lezen staan, moet daar verder niet op worden ingegaan.

3.3.4. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

3.3.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt *in casu* onderzocht in het kader van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

3.3.6. Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.
(...)”*

3.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven van 29 november 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende zijn huidige activiteiten als werknemer, als zelfstandige, als werkzoekende, als student of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd hem gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit [...] de betrokkene het recht op verblijf [kan] verliezen”*.

Verzoeker maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een OCMW-attest van 20 december 2012 dat stelt dat de verzoekende partij geen recht op maatschappelijke integratie of equivalent leefloon krijgt.
- een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB sinds 18 augustus 2012
- een algemeen verslag van begeleiding door de dienst voor trajectbegeleiding van 19 december 2012
- een verklaring van arbeidsongeschiktheid voor de periode van 5 december 2012 tot en met 21 januari 2013
- een attest volledige werkloosheid voor de periode van 14 november 2011 tot 30 november 2012
- een verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds
- een inschrijvingsformulier voor het volgen van Nederlandse lessen
- een deelcertificaat van de module BE NT 2 – Breaktrough 2

Op grond van de voorgelegde stukken stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze vast dat de verzoekende partij niet langer aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet voldoet, om te besluiten tot beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Verzoeker voelt zich in eerste instantie gegriefd door het feit dat de verwerende partij ongeveer een maand nadat hij in het bezit werd gesteld van een E-kaart al uitgenodigd heeft om stukken voor te leggen aangaande zijn huidige economische activiteiten en leidt daaruit een schending van het vertrouwensbeginsel af.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de bevoegdheid *“zonodig [te] controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”*. Verzoeker blijkt reeds het voordeel van de twijfel te zijn gegeven ten tijde van het afleveren van zijn verblijfskaart, nu zijn laatste tewerkstelling reeds dateerde van 16 augustus 2012 maar op grond van de voorgelegde interim-dagcontracten betreffende de periode van juni 2012 tot augustus 2012 werd geoordeeld dat hij voldoende had aangetoond over een reële kans te beschikken om te worden aangesteld. Verzoeker toont niet aan op grond van welke wettelijke bepaling de gemachtigde van de staatssecretaris een bepaalde wachtermijn zou moeten respecteren, na het erkennen van het verblijfsrecht, vooraleer over te gaan tot de haar in artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet toegewezen controlebevoegdheid. Enig kennelijk onredelijk handelen of een schending van het vertrouwensbeginsel is, gezien deze controlemogelijkheid niet aan de orde.

Dit middelonderdeel is ongegrond.

3.3.9. Met betrekking tot het motief dat de verzoekende partij het statuut van werknemer evenmin behouden heeft nadat hij onvrijwillig werkloos is geworden omdat de in artikel 42bis, §2, 3° van dezelfde wet voorziene termijn van zes maanden overschreden is, argumenteert de verzoekende partij dat de termijn van zes maanden niet werd gerespecteerd en dat die termijn pas een aanvang kan nemen nadat hem de E-kaart werd afgeleverd. Deze argumentatie vindt echter geen steun in voormelde bepaling, die duidelijk stipuleert dat men nog zes maanden het statuut van werknemer kan behouden indien men onvrijwillig werkloos is geworden *“na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar”* of indien men in de eerste twaalf maanden *onvrijwillig werkloos [is] geworden*. De termijn van zes maanden dient derhalve te worden berekend vanaf het moment dat men werkloos is geworden. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat volgens de Dimona-controle de laatste tewerkstelling plaatsvond op 16 augustus 2012 –hetgeen door verzoeker niet wordt betwist– zodat de termijn verstreken is op 16 februari 2013. Verzoeker mag verder dan wel stellen dat de termijn van zes maanden geschorst werd door zijn ziekteperiode van 5 december 2012 tot en met 27 januari 2013, maar toont niet aan welk belang hij zou hebben bij deze kritiek, nu zelfs wanneer hij zou kunnen worden gevolgd in zijn redenering de met de duur van de periode van arbeidsongeschiktheid geschorste en later weer hervatte termijn van zes maanden was verstreken op de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, zijnde 22 april 2013 en niet, zoals verzoeker verkeerdelijk stelt, 6 maart 2013.

Het middel, in zoverre het is gesteund op een schending van artikel 42bis, §2, 3° is niet gegrond.

3.3.10. Voorts betwist verzoeker *“in ondergeschikte orde”* het motief dat *“voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan het immers niet aannemelijk maken dat hij nog een reële kans zou maken om te worden aangesteld.”*

Waar de verzoekende partij betoogt dat voormeld motief een *“surrealistisch zinnetje”* betreft en hij stelt niet te begrijpen wat met deze zin wordt bedoeld, maakt hij volledig abstractie van de inhoud van de hoger reeds geciteerde bepaling van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet waarop het motief gegrond is. De bewoordingen van voormeld motief komen duidelijk uit die bepaling voort, met name wordt in dat artikel gestipuleerd dat een burger van de Unie die het Rijk binnen komt om werk te zoeken recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft *“zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.”*

In elk geval dringt de vaststelling zich op dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat verzoeker met de door hem voorgelegde stukken niet aannemelijk maakt dat hij nog een reële kans zou maken om te worden aangesteld. De verwerende partij oordeelde dat het feit dat verzoeker al meer dan 8 maanden niet meer gewerkt heeft niet meteen het beste doet vermoeden voor wat betreft zijn reële kansen om te worden aangesteld, en dat dit feit verder wordt onderstreept door de vaststellingen van de dienst voor arbeidstrajectbegeleiding die stelt dat er diverse problematieken spelen die zijn mogelijkheden tot tewerkstelling bemoeilijken, waarbij deze problematieken worden opgesomd. Er wordt verwezen naar het begeleidingsverslag, waarin werd besloten dat *“niettegenstaande deze inspanningen is het ons heel duidelijk dat een tewerkstelling niet zo snel zal kunnen plaats vinden als hij zou willen”*. Geen enkele van de sollicitaties leidde al tot een positief resultaat, zo wordt op grond van de voorgelegde stukken vastgesteld. De verwerende partij besluit dat daar niet snel verandering in lijkt te komen, gelet op het feit dat de vaardigheden van de verzoekende partij beperkt zijn, en er een gebrek is aan kwalificaties en talenkennis afgestemd op de Belgische arbeidsmarkt. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op basis van voormelde vaststellingen tot de conclusie komt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een reële kans zou maken om te worden aangesteld.

Het betoog van de verzoekende partij dat de motivering nergens op slaat en dat de inhoud van de documenten wordt gemotiveerd, snijdt dan ook geen hout. Zijn betoog is er op gericht aan te tonen dat uit de documenten wel degelijk blijkt dat hij wel een reële kans op tewerkstelling heeft, maar dat hiervoor enige tijd nodig is, doch het feit dat de verzoekende partij werkwilbig is, intens begeleid wordt en er inspanningen worden gedaan om hem aan werk te helpen doen geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij op grond van het geheel van voormelde vaststellingen niet in redelijkheid tot de thans bestreden beslissing kon komen. Met zijn kritiek geeft verzoeker weliswaar aan niet akkoord te gaan met voormelde motivering van de verwerende partij, maar toont hij niet aan dat die motivering niet gestoeld is op een correcte feitenvinding of als kennelijk onredelijk moet worden aangemerkt. Met zijn

citaten uit de conclusie van de trajectbegeleiding, waarin wordt gesteld dat wordt geprobeerd om verzoeker via diverse kanalen aan extra begeleiding te helpen opdat hij zo snel mogelijk werk zou kunnen vinden maar dat gezien de vele problemen en zijn huidige werkonbekwaamheid niet zal kunnen voor 28 januari 2013, de sollicitaties onverminderd verder gaan, doet verzoeker daar niet anders over denken. Immers, zelfs ten tijde van het indienen van het verzoekschrift, op 27 mei 2013, alweer vier maanden na de vooropgestelde datum van 28 januari 2013, brengt verzoeker geen gegevens bij die erop zouden wijzen dat zijn situatie in dat opzicht is veranderd. De stukken die verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voegt, als stuk 3, geven andermaal een zicht op extra begeleiding, maar niet meer dan dat. Bovendien werden zij niet aan de verwerende partij voorgelegd naar aanleiding van de vraag van de verwerende partij op 29 november 2012 om dergelijke stukken voor te leggen, zodat de verwerende partij er geen kennis had op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam en de verzoekende partij deze stukken niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De verzoekende partij toont niet aan dat zij de stukken, die allen dateren van minstens een maand voor de bestreden beslissing, niet eerder kon voorleggen.

In zoverre verzoeker nog stelt dat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden omdat de beslissing een vorm van discriminatie in het leven roept inzake tewerkstelling van werknemers die het moeilijker hebben om een tewerkstelling te vinden om diverse redenen, maar die al het mogelijke doen om aan werk te geraken en hiertoe ook begeleid worden, dient erop te worden gewezen dat de wetgever precies heeft voorzien om het verblijfsrecht van werkzoekenden slechts te erkennen voor zover zij kunnen aantonen dat zij werk zoeken en een reële kans maken om te worden aangesteld. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. *In casu* worden geen concrete gegevens aangebracht die een vergelijking inhouden van verzoekers eigen situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Met betrekking tot het motief dat *“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd.29/11/2012 (betekend op 03/12/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3^e lid (...)”* stelt de Raad vast dat verzoeker dit verkeerd leest nu blijkt dat zijn betoog ertegen is gericht om aan te tonen dat hij wel degelijk documenten heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij nog een reële kans zou maken om te worden aangesteld, terwijl het geciteerde motief betrekking heeft op artikel 42ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet en niet op artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij brengt verder geen concrete elementen aan om dit motief te ontwichten.

3.3.12. Ten slotte voert de verzoekende partij ten aanzien van het motief dat zijn werkloosheidsuitkering niet als bron van inkomsten beschouwd kan worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden aan dat hij over ruim voldoende bestaansmiddelen beschikt om als alleenstaande rond te komen. Meer specifiek stelt hij dat hij beschikt over een normale werkloosheidsuitkering die in december 2012 1.025,96 euro bedroeg. De Raad stelt evenwel vast dat uit deze argumentatie en uit de stelling dat de redenering van de verwerende partij er op neerkomt dat elke alleenstaande werkloze met een normale werkloosheidsuitkering onvoldoende bestaansmiddelen heeft, blijkt dat verzoeker het desbetreffende motief verkeerd heeft gelezen, nu erin niet wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende bestaansmiddelen zou hebben maar wél dat zijn werkloosheidsuitkering niet als bron van inkomsten kan worden beschouwd om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden. Verzoekers uiteenzetting is dan ook niet van aard om dit motief onderuit te halen.

3.3.13. Geen van de onderdelen van het derde middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 22 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS